

KHÔNG CẦN TIỀN

CŨNG KHÔNG ĐÒI GIÁ

Chắc chắn là một đặc ân được trở lại đèn tạm, sáng hôm nay. Tôi chỉ đang tự hỏi...Anh Neville nói rằng nhiều người không nghe được ở phía sau. Anh chị em có thể nghe tôi khá tốt bây giờ không, ở phía sau đó? Được chứ? Được rồi. Tôi—tôi nhỏ bé, vì thế tôi phải tạo ra nhiều tiếng ồn để người ta biết tôi ở gần.

2 Vì thế, tôi nhớ lần nọ khi tôi còn đang làm việc ở Cơ quan Dịch vụ Công cộng, tôi bước lên bậc cấp...Và tôi thường mang những đôi giày lớn, có đinh đầu to trong chúng, để bước lên những bậc cao. Và tôi đi lên những bậc cấp. Và Bà Ehalt, là một trong những người bạn của tôi, làm ở tổng đài điện thoại. Tôi chắc chắn Ông Ginther hẳn nhận ra bà ấy, khá rõ. Vì thế Edith nói, “Billy, anh làm ồn quá, như một đứa trẻ vậy, mà tôi từng thấy.” Giậm mạnh những đinh đầu to này, bước lên những bậc cấp.

3 Tôi nói, “Ồ, Edith, tôi quá nhỏ, tôi phải để cho mọi người biết tôi ở gần, bằng cách làm ồn.”

4Ồ, tôi cứ đi vào để gọi. Anh Neville đã nói với tôi rằng người bạn tốt của chúng ta, Anh Roy Roberson, vắng mặt từ buổi nhóm sáng nay, vì bị đau. Anh ấy...Anh ấy đi trám một cái răng. Việc ấy gây ra sự nhiễm trùng, và khiến anh bị sốt. Và anh phải nhổ nó, tôi nghĩ, ngay lập tức. Và Roy đã giống như một người cha đối với chúng ta ở đây, và chúng ta yêu mến anh. Và tôi đã nói, “Anh Roy này, tôi—tôi sẽ đi vào bây giờ, chỉ trong vài phút, với buổi nhóm.” Tôi nói, “Tôi sẽ yêu cầu hội thánh để tất cả chúng tôi cầu nguyện cho anh, sáng nay,” và ngày mai anh sẽ hết đau, nhờ sự quan tâm này. Cái răng đã mọc quặp vào, hay cái gì đó, được trám vào sai trật, và họ phải cắt nó ra, và lấy nó ra.

5 Anh Roy là một cựu chiến binh, như anh em hết thấy đều biết, từ Thế Chiến thứ Hai, mà thật sự đã bị bắn nát thành nhiều mảnh. Và nếu không nhờ sự nhân từ của Đức Chúa Trời, anh ấy đã không sống được. Anh đã nằm giữa người chết, trong một

thời gian dài; hai cánh tay bị bắn nát ra ở đây, và đôi chân bị bắn vỡ ra, và cả những dây thần kinh chính đã bị chết. Và bác sĩ nói, “Nếu anh ấy có sống, cũng không bao giờ bước đi được.” Bởi ân điển Đức Chúa Trời, anh ấy làm việc hằng ngày, leo trèo và mọi thứ. Đức Chúa Trời tốt lành với anh bởi vì anh là một người tốt, và chúng ta yêu mến anh. Và chúng ta, chúng ta thì—chúng ta thì không hết thấy...

⁶ Nếu chúng ta sống tốt, điều đó không có nghĩa rằng chúng ta được miễn trừ khỏi bệnh tật. Thành thật mà nói, nó có nghĩa rằng mọi bệnh tật được hướng về con đường chúng ta. “Vì người công bình gặp nhiều hoạn nạn, nhưng Đức Chúa Trời giải cứu người ra khỏi hết.” Đó là phần vinh hiển.

⁷ Vì thế chúng ta sẽ gọi chỉ một hàng người xin cầu nguyện đặc biệt sáng nay, cho Anh Roy. Tôi tự hỏi có người nào ở đây, muốn được cầu nguyện cho, muốn được nhớ đến trong lời cầu nguyện không? Nếu có cứ giơ tay lên. Được rồi. Điều đó tốt. Chúng ta hãy cứ đứng một lát, nếu anh chị em muốn, trong khi chúng ta cầu nguyện.

⁸ Lạy Chúa, chúng con đến ngày hôm nay, lúc bắt đầu ngày sa-bát. Và mặt trời đang lên cao giờ này, bay qua thế giới, mang ánh sáng và sự sống đến cho những sự việc mà nó được định trước để làm vậy. Và vào lúc bắt đầu của buổi nhóm, mà chúng con là một phần của Hội thánh Ngài, được kêu gọi để tổ chức những buổi nhóm chữa lành, chữa lành thể chất cho thân thể, để làm trọn những ao ước và ưa muốn của Chúa phước hạnh chúng con là Đấng vì sự gian ác của chúng con mà bị thương, và bởi lần roi Ngài mà chúng con được lành bệnh, và chúng con cầu xin, lúc bắt đầu buổi nhóm, như bắt đầu trong cánh của nó, bằng những bài hát, và lòng chúng con bắt đầu được nhắc lên, để chúng con nhớ, sáng nay, Chúa ôi, Anh Roy Roberson yêu, quý của chúng con, đầy tớ hèn mọn của Ngài. Và chúng con biết rằng Ngài đã cứu sự sống anh trong chiến trận, và Ngài tốt lành với anh. Và ngày hôm nay anh đang đau khổ vì bệnh tật, đến nỗi anh không thể đến nhà thờ dự nhóm được.

⁹ Và, lạy Chúa, trong khi họ đang cầu nguyện trong nhà của Giảng Mác, thì có một Thiên sứ giáng xuống trong nhà tù, nơi

giam giữ Phi-e-rơ, và mở các cửa ra, một cách bí mật, và dẫn người ra ngoài.

¹⁰ Ôi Chúa, Ngài vẫn là Đức Chúa Trời. Các Thiên sứ ấy đang chờ lệnh Ngài sáng hôm nay. Chúng con cầu nguyện, Chúa ôi, rằng trong khi chúng con đang cầu xin ở đây trong nhà của Đức Chúa Trời, thì các Thiên sứ sẽ giáng xuống nơi nhà Anh Roy Roberson. Ước muốn của anh là được ở nơi của mình ở đây, nhưng bệnh tật đã giữ anh lại. Và xin các Thiên sứ của Đức Chúa Trời giải cứu anh, khiến anh khỏe mạnh, để anh có thể lại đến nơi của mình tại nhà Đức Chúa Trời.

¹¹ Có những người khác đến vì khó khăn, họ—họ bị đau. Và chúng con thấy một bà cụ lớn tuổi, khi bà gần như lấy chỗ ngồi, giơ tay lên, khi bà đang đứng không vững. Bà đến nhà Đức Chúa Trời, để được chữa lành. Xin ban cho, Chúa ôi, để bà sẽ bước đi ra, với sự nhậy nhót như một người phụ nữ trẻ trung ở tuổi thanh xuân.

¹² Tất cả những người khác mà giơ tay lên, nhiều người trong họ đã đi lên, vì có lời chép được chép, và được trích dẫn trước đây, “Người công bình bị nhiều hoạn nạn, nhưng Đức Giê-hô-va giải cứu người khỏi hết.” Xin cho chúng con ngày hôm nay bay vào trong đức tin, những cánh tay của đức tin, mà sẽ giải cứu chúng con khỏi mọi bệnh tật và đau ốm. Khi buổi nhóm chấm dứt, nguyện xin không còn một người yếu đuối nào ở giữa chúng con.

¹³ Xin nhậm lời, Chúa ôi, hầu cho mọi người không tin sẽ trở nên người tin. Và khi chúng con suy gẫm Lời Ngài, nguyện Đức Thánh Linh lấy Nó và đặt Nó vào trong lòng chúng con, và tưới nước Nó cho đến khi Nó trở nên kết quả cho Lời. Xin thực hiện điều này cho chúng con, Chúa ôi, khi chúng con khiêm nhu cúi đầu cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

Mời anh chị em ngồi.

¹⁴ Ngay trước khi bước vào sứ điệp của buổi nhóm dành cho sáng hôm nay, tôi muốn anh chị em nhớ, kỹ hơn một chút. Nếu có người nào trong anh chị em đang kỳ nghỉ, và muốn dự một

trong các buổi nhóm mà sẽ được tổ chức ở Middletown, Ohio, bắt đầu vào thứ Hai, một tuần, nó sẽ ở khu cắm trại.

¹⁵ Anh biết tên khu cắm trại đó không, Gene? [Anh Gene nói, “Cách Middletown mười hai dặm.”—Bt.] Anh Sullivan. Middletown là một thành phố nhỏ, tôi cho rằng gần giống như Jeffersonville ở đây. Nó là một trung tâm bóng chày. Anh Sullivan là mục sư ở đó. Bất cứ ai trong những nhà thờ Phúc âm Trọn vẹn, mà có sáu mươi mấy người đang hợp tác trong buổi nhóm này, sẽ có thể nói cho anh em khu cắm trại ở đâu.

¹⁶ Và có nhiều nhà tranh trên khu cắm trại, vì thế tôi được cho biết, để lo liệu cho dân sự những người mà muốn đến. Và những buổi nhóm sẽ bắt đầu thứ Hai đến thứ Bảy, sáu ngày. Và sẽ không nhóm vào ngày Chúa nhật, bởi vì để họ có thể đi nhóm những buổi nhóm thường lệ của họ, ở những nhà thờ khác. Có lẽ, sẽ có buổi nhóm chữa lành, hay cầu nguyện cho người đau, mỗi đêm. Và mọi người được mời đến. Và việc ấy sẽ bắt đầu vào ngày 10 tháng Tám, đến ngày 15, thứ Hai đến thứ Bảy. Và nếu anh em đang trong kỳ nghỉ, và—và có kỳ nghỉ sắp đến, và anh em muốn trải qua kỳ nghỉ như vậy, ờ, chúng tôi chắc chắn vui mừng được tiếp đón anh em.

¹⁷ Tôi cũng khuyến khích tất cả những người chưa chịu phép báp-têm trong phép báp-têm Cơ-đốc, còn lại sáng nay và suy nghĩ kỹ về điều đó. Và sẵn sàng cho lễ báp-têm sẽ tiếp theo sau trong khoảng bốn mươi lăm phút lúc này, tôi cho là vậy. Điều đó sẽ có ở tại nhà thờ ở đây.

¹⁸ Chúng ta rất thiên về việc khuyến khích nhiều người chịu phép báp-têm trong phép báp-têm Cơ-đốc giáo, biết rằng nó cần thiết cho sự cứu rỗi. Vì nó được chép bởi Chúa chúng ta, mạng lịnh cuối cùng của Ngài, mạng lịnh cuối cùng của Ngài đối với Hội thánh. Hay là, như Ngài ra lệnh cho Hội thánh, lần cuối, Ngài phán, “Hãy đi khắp thế gian, và giảng Tin lành cho mọi người. Ai tin và chịu phép báp-têm sẽ được cứu rỗi.” Vì thế chúng ta biết rằng thật cần thiết để chúng ta chịu phép báp-têm bằng sự dầm mình trong nước.

¹⁹ Và chúng tôi cũng vui mừng giao lại buổi nhóm này cho anh em, cho bất cứ ai xưng nhận trong lòng mình rằng Chúa Jêsus

Christ là Con Đức Chúa Trời, rằng Ngài đã chết để cứu tội nhân, và anh em là người mà Ngài đã chết để cứu rồi; và muốn đến chịu phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ để được tha tội mình; nói, với thế gian, rằng anh em tin rằng tội lỗi của anh em được tha, và rằng anh em bây giờ sẽ trở nên một môn đồ của Chúa Jêsus, để nhận lấy địa vị của mình.

²⁰ Nếu các bạn không có nhà thờ nào để đi, chúng tôi sẽ vui mừng được có sự thông công với các bạn. Chúng tôi không có những thành viên ở đây. Nó là một đền tạm mở rộng, vì tất cả Thân thể của Đấng Christ, của mọi giáo phái. Chúng tôi đứng như một liên giáo phái. Và chúng tôi mở cửa với tất cả mọi người, cho dù họ là ai, màu da, chủng tộc, hay tín điều nào, mọi người đều được chào mừng. “Kể nào muốn, hãy đến.” Và nếu quý vị không có nhà thờ khác, chúng tôi vui mừng vì quý vị cứ đến để thông công với chúng tôi. Không có gì để gia nhập. Cứ đến ngay khi cửa mở và thông công với chúng tôi. Đó là tất cả những gì anh em cần; cứ đến như thế. Đến với tấm lòng rộng mở, kê vai sát cánh nhau, và giúp chúng tôi khi chúng ta bươn tới trước vì có Nước Đức Chúa Trời. Vì, chúng ta tin rằng thì giờ, đã gần rồi, khi mọi sự được nói trong Kinh Thánh sẽ ứng nghiệm.

²¹ Không nghi ngờ gì nhiều người trong anh em đã đọc lời tuyên bố của Khrushchev với L.H.Q., ngày nọ, như nó được trích dẫn với tôi từ một bài báo Canada, bởi một người bạn. Ông ấy nói, “Nếu có một Đức Chúa Trời, thì Ngài sẵn sàng xóa đi và làm sạch đền thờ lần nữa, với những nhà tư bản các ông, giống như Ngài đã làm lúc ban đầu.” Vậy bây giờ anh em có thể đọc được ẩn ý đó, “Ngài sẵn sàng xóa sạch đền thờ lần nữa.” Và kinh khủng, một người cộng sản ắt phải nói việc như thế không? Ông ta đã có điều gì đó, suy nghĩ. Đúng thế. Chính những nhà tư bản, lúc ban đầu, đã gây rắc rối. Chúng ta là những nhà tư bản.

²² Tôi nghe mục sư yêu dấu, quý mến của chúng ta, Anh Neville, tuyên bố trên ti-vi...hay trên ra-đi-ô, sáng hôm nọ, điều đó cứ đi qua đi lại, trong tâm trí tôi. Tôi thật không thể quên nó. Tôi đã trích dẫn nó với một người bạn của tôi, tối hôm qua. Và điều đó là đây, rằng sẽ có...Sau khi Đức Thánh Linh rời khỏi, trái đất, tôn giáo giáo hội hình thức ấy sẽ cứ tiếp tục, mà không biết sự khác

biệt. Anh em có bao giờ, đã... Bao nhiêu anh chị em đã nghe điều đó? Việc ấy chẳng đáng kinh ngạc chăng? Họ không biết Đức Thánh Linh, vì thế họ sẽ không biết khi nào Điều đó đã đi, và họ sẽ cứ hành động giống như vậy. Khi người cuối cùng được đóng ấn vào Thân thể của Đấng Christ, họ sẽ vẫn cứ tiếp tục, cố gắng mang những người được cải đạo đến với Nó, bởi vì họ không biết Đó là gì. Và những tôn giáo hình thức của họ sẽ tiếp tục giống như họ đã có. Bây giờ, nó có thể không thấm sâu vào điều đó giống như đã có với tôi, nhưng đó thật sự là một lời tuyên bố đáng kinh ngạc. Rằng, họ sẽ rất xa cách, cứ ở trong những nghi thức tôn giáo, đến nỗi họ sẽ bỏ lỡ mất Đức Thánh Linh, bởi vì trước tiên là, họ không biết Điều đó là gì.

²³ Xin Đức Chúa Trời thương xót chúng ta. Thưa anh em, tôi muốn sống trong đời này, và sự ham thích của tôi, cho đến nỗi nếu tôi làm Ngài buồn lòng một chút ít, tôi sẽ biết điều đó trong lòng. Tôi sẽ làm điều gì đó mà sẽ làm Ngài buồn lòng, tôi sẽ có thể cảm thấy nó chỉ trong chốc lát.

²⁴ Huống chi, sự vắng mặt của Ngài; tôi không muốn ở đây khi Ngài không có ở đây. Tôi muốn được chết lúc ấy, vâng, thưa quý vị, vì sẽ không có Huyết ở trên ngai thi ân. Trời sẽ tối tăm và đầy sương mù và tối đen. Đền thánh sẽ không có Đấng Biện Hộ ở đó, để bào chữa cho trường hợp chúng ta vào lúc ấy. Anh em biết lời Kinh Thánh nói điều đó chứ? Đền thánh đầy khói. Không có Huyết trên ngai thi ân, thế thì đó là sự phán xét.

²⁵ Nếu Chúa cho phép, ngày nào đó vào đầu mùa thu này, ban cho chúng ta một vài đêm nhóm phục hưng, tôi vừa định điều đó trong trí tôi, tôi muốn lấy Sách Khải Huyền, để nghiên cứu về nó, cứ đi xuyên suốt Sách Khải Huyền đó, tiếp tục.

²⁶ Bây giờ, ngày hôm nay, tôi biết rằng có nhiều người đến, để được cầu nguyện cho. Và văn phòng của tôi đã đóng cửa ngày hôm nay, hay tuần này. Và một số người đã đi vào, mà không có cơ hội để được cầu nguyện cho, ở ngoài đó, bởi vì các thanh niên đi vắng, trong một ngày hay vậy, để nghỉ ngơi. Họ có nhiều công việc để làm; công việc riêng của họ, thêm vào đó công việc đền tạm, và những cuộc gọi điện của tôi cùng mọi thứ. Điều đó chẳng bao lâu làm anh em căng thẳng thần kinh. Và vì thế đó là lý do.

Tôi biết tôi phải đi ra nơi nào đó, thỉnh thoảng, và làm điều gì khác biệt, và tôi biết họ, cũng vậy. Vì thế, họ đã gọi cho tôi. Tôi nói, “Tôi nghĩ điều đó sẽ ổn thôi.” Và chúng ta sẽ cầu nguyện cho người đau, trong chốc lát.

27 Và tôi nghĩ chúng ta sẽ đọc một vài câu từ Lời Đức Chúa Trời. Nếu anh em có Kinh Thánh bây giờ, chúng ta hãy lật ra Sách Ê-sai. Tôi muốn thấy anh em lấy Kinh Thánh của mình và đọc Nó. Tôi đọc...Nếu anh em chỉ có không hơn một hay hai Lời chúng ta đọc, tuy nhiên, Đó là Lời Bất diệt, Đời đời của Đức Chúa Trời. Nó có thể không bao giờ qua đi. Ê-sai chương 55, đầu đề, “Sự cứu rỗi đời đời.”

Hỡi những kẻ nào khát, hãy đến suối nước, và người nào không có tiền bạc; hãy đến, mua, và ăn; phải, hãy đến, mua rượu...sữa mà không cần tiền không đòi giá.

Sao các người trả tiền để mua đồ không phải là bánh? Và sao các người đem công lao mình đổi lấy vật chẳng làm cho no? Hãy chăm chỉ nghe Ta, và các người hãy ăn của ngon, và cho linh hồn các người vui thích trong của béo.

Hãy nghiêng tai, và đến cùng Ta: hãy nghe Ta, thì linh hồn các người sẽ sống; và Ta sẽ lập với các người một giao ước đời đời, tức là sự nhân từ chắc thật đã hứa cùng Đa-vít.

28 Tôi muốn nói với anh chị em, chỉ trong một lát, về đề tài: *Không Cần Tiền Cũng Không Đòi Giá.*

29 Có rất nhiều thứ thú vui của thời đại chúng ta. Có rất nhiều thứ cảm dỗ dẫn sự đến với điều mà chúng ta gọi là “những sự vui thú,” và nó dành cho tất cả mọi người, ở mọi lứa tuổi.

30 Có những cảm dỗ dành cho những người trẻ tuổi, những điệu nhảy hiện đại và những bữa tiệc nhạc kích động rock-and-roll, và âm nhạc mà đi theo với nó. Và nó là mọi sự cảm dỗ, dành cho sự giải trí.

31 Tôi không quan tâm một đứa con được giáo dục tốt trong gia đình thế nào, và nó được dạy dỗ làm điều đúng ra sao; nếu đứa con ấy không chấp nhận kinh nghiệm về sự Sanh ra mới, nhạc

kích động rock-and-roll làm nó chú ý thật nhanh ngay khi nó nghe. Bởi vì, ở trong nó, được sanh trong nó, bởi xác thịt, một linh xác thịt. Và quyền lực của ma quỷ thì rất lớn, ngày hôm nay, đến nỗi nó nắm bắt linh của đứa trẻ ấy.

³² Và hướng chi nó sẽ làm điều đó với người lớn, mà, chối bỏ sự Sanh ra mới! Bởi vì, chỉ khi đời sống của anh em được thay đổi, và anh em được trở lại đạo và được sanh ra mới, trong Nước Đức Chúa Trời, bản chất anh em sẽ vẫn thuộc về những thứ của thế gian, cho dù anh em tin kính thế nào, trừ phi điều đó đã được thay đổi trong anh em. Anh em có thể thờ phượng và tin kính, nhưng vẫn sẽ có loại quyền lực lôi kéo nào đó với anh em, bởi vì con người cũ tội lỗi này và sự ham muốn của nó chưa chết trong anh em.

³³ Nhưng một khi để Đấng Christ chiếm ngai lòng của mình, những việc ấy không còn quấy rầy người ấy. Nó vĩ đại hơn rất nhiều.

³⁴ Tôi không thể nhắc tên người ấy, vì tôi không thể nhớ ra tên ông giờ này, nhưng nhiều anh em sẽ nhớ đến ông. Người ta nói có một quần đảo nơi mà những người đàn ông đi ra, năm phục kích, còn phụ nữ sẽ đi ra, ca hát. Và những bài hát của họ rất hấp dẫn, đến nỗi các thủy thủ, trong các tàu bè đi ngang qua, sẽ ghé vào. Và rồi những người lính phục kích đó sẽ—sẽ bắt các thủy thủ mất cảnh giác này, và giết đi. Và một người vĩ đại nào đó muốn đi ngang qua. Và người ấy nhờ những thủy thủ của mình trói người ấy vào cột buồm, và—và—và bịt bằng cái gì đó vào miệng ông, để ông ta không la hét; và—và bịt những nút chai vào tai thủy thủ của ông, để họ không thể nghe, và đi tàu ngang qua, để nghe nó. Và những người đàn bà đi ra, nhảy múa, và—và la lớn, và ca hát, và, ồ, thật là tuyệt, cho tới nỗi người ấy vịn cổ tay, la lớn với những thủy thủ của ông, “Quay lại! Quay lại!” Nhưng họ không thể nghe ông ta, họ đã bịt tai.

³⁵ Rồi ông lái tàu đến nơi nào đó mà họ tháo đôi tay bị trói của ông ra, còn ông lấy những nùi bịt tai ra khỏi họ. Ở đó, khi đi trên đường phố, ông nghe một nhạc sĩ bậc nhất nơi đó, mà khi ông đi ngang qua lần nữa, họ đã nói, “Ồ, trưởng tàu tuyệt vời ơi, ông có muốn chúng tôi sẽ trói ông ở cột buồm lần nữa không?”

36 Ông nói, “Thôi, khỏi. Tôi đã nghe điều gì đó rất tuyệt vời hơn, đến nỗi việc ấy không còn làm phiền tôi nữa.”

37 Đó là cách xảy ra với một Cơ-đốc nhân được sanh lại. Họ tìm thấy điều gì vĩ đại rất nhiều hơn nhạc kích động rock-and-roll và những thú vui của thế gian. Họ vui hưởng Đức Thánh Linh. Điều đó vĩ đại hơn rất nhiều, đến nỗi thế gian đã chết với họ.

38 Nhưng khi anh em đi đến với thú vui rẻ tiền này, anh em phải nhớ rằng anh em phải mất nhiều tiền. Một anh chàng trẻ tuổi dẫn bạn gái đến những bữa tiệc này và những nơi khiêu vũ này, và vân vân, sẽ trả rất nhiều số tiền anh ta kiếm được trong tuần. Và những người lớn tuổi cố tìm thú vui trong quán bia, để uống giải đi nỗi sâu trong tuần, họ sẽ phải trả số tiền lớn. Và họ kiếm được gì từ nó? Họ không kiếm được gì ngoài bệnh tim.

39 Và nên nhớ, anh em phải giải quyết với Đức Chúa Trời ngày nào đó vì việc ấy. “Và tiền công của tội lỗi là sự chết.” Anh em không nên làm điều gì ở trên đất này, bởi việc ấy. Nó là một ảo tưởng sai lầm. Say sưa sẽ chỉ thêm buồn rầu. Tội lỗi sẽ chỉ thêm lên sự chết trên sự chết. Tấm chi phiếu cuối cùng của anh em sẽ là sự phân cách khỏi Đức Chúa Trời, Đời đời; vào trong Hồ Lửa. Và anh em không thể giành được điều gì, ngoài sự hư mất.

40 Thế rồi Đức Chúa Trời đến và hỏi câu này, “Sao người trả tiền cho những việc không làm thỏa mãn? Sao người làm điều đó?”

41 Điều gì khiến con người muốn làm thế? Họ tiêu hết những gì họ có, tất cả những gì họ kiếm được, để mua đồ uống, đồ mặc cho người đàn bà họ chạy theo, hay một số thú vui chơi tư dục, tà dâm thế gian.

42 Nhưng chúng ta được Kinh Thánh dạy cho biết, và được mời đến với Đức Chúa Trời, “Và mua sự vui mừng Đời đời và Sự sống Đời đời, mà không cần tiền cũng không đòi giá.”

43 Những thứ ấy không thể thỏa mãn, và sự cuối cùng của chúng là sự chết Đời đời. Và nó tiêu hết tiền bạc anh em có thể gom góp được, để là nhân—nhân vật quan trọng hay người tận hưởng thú vui, hay chàng trai vui nhộn, hoặc anh em có thể là bất cứ cái gì, hay là cô gái được ưa chuộng, hay bất kể đó là cái gì. Nó tiêu hết tiền bạc anh chị em có thể kiếm được, để làm điều

đó. Mặc những bộ đồ cao cấp nhất, và—và làm những việc mà thế gian làm, chỉ gặt được một tấm chi phiếu của sự đoán phạt Đòi đòi.

⁴⁴ Thế thì, Đức Chúa Trời đã phán, “Tại sao?” Chúng ta sẽ làm gì vào Ngày Phán xét, khi chúng ta được hỏi tại sao chúng ta làm thế? Câu trả lời của chúng ta sẽ là gì? Câu trả lời cho nước Mỹ hiện đại sẽ là gì, ai nói rằng họ là một nước Cơ-đốc giáo? Và tiêu nhiều tiền vào rượu uýt-xki, hơn là cho thức ăn, trong một năm. “Tại sao tiêu tiền bạc của bạn vào những thứ đó?” Tuy nhiên, chính quyền sẽ gửi bạn vào trại cải tạo nhân phẩm, vì năm đô-la thuế mà bạn đã gửi có lẽ tới viện tâm thần nào đó mà không được thiết lập cách chính xác để nhận thuế, để gửi cho công việc truyền giáo hải ngoại. Chúng ta sẽ được hỏi ngày nào đó, “Sao người làm điều đó?”

⁴⁵ Chúng ta là một nước Cơ-đốc giáo, và hàng tỉ đô-la được gửi đi tới những người đó ở nơi đó, mà chúng ta cố gắng mua tình hữu nghị của họ. Bây giờ họ đang bác bỏ nó. Không lạ gì Khrushchev nói, “Nếu có một Đức Chúa Trời, Ngài sẽ quét sách cung điện của Ngài lần nữa.” Và các dân ngoại giáo có thể tuyên bố như vậy, để mang đến sự xấu hổ cho chúng ta. Thật là điều lỗi bịch! Còn chúng ta tự xưng mình là Cơ-đốc nhân.

⁴⁶ Đức Chúa Trời phán, “Hãy đến, mua Sự sống Đòi đòi, không cần tiền, không đòi giá.” Sự Sống, để sống đời đời, mà chúng ta quay lưng với Nó và cười vào mặt Ngài. Chúng ta sẽ làm gì vào Ngày ấy? Sẽ xảy ra điều gì...?

⁴⁷ Nếu Đức Chúa Trời ban cho chúng ta các việc để làm, và cho chúng ta tiền bạc, làm cho chúng ta thành một nước giàu nhất dưới trời, thì Đức Chúa Trời sẽ hỏi chúng ta đã làm gì với nó. Tại sao chúng ta tiêu tiền bạc cho những thứ mà không làm thỏa mãn? Không chỉ với một nước, nhưng điều đó sẽ xảy ra với các cá nhân; từ những đồng xu, tới hàng triệu đô-la, sẽ được cho mỗi người.

⁴⁸ Khi người ta giết nhau: Tôi đọc một bài báo mới đây, hai thanh niên làm việc trong một trại đi săn. Một người có năm đứa con, người kia có hai đứa con. Một trong hai người phải bị cho nghỉ việc. Và một trong hai chàng trai mà có hai con, hay là

người có năm đứa con, cảm thấy họ cần việc làm hơn người có hai đứa con; và khi đang đi sẵn với người ấy, và đã bắt người ấy ở phía sau.

49 Tiền bạc, đó là thứ thuộc về đất nước, đó là thứ thuộc về tình cảm, đó là loại linh mà chi phối dân chúng.

50 Thế thì anh em có thể thấy sự Sinh ra mới phải thiết yếu như thế nào. “Các người phải được sanh lại.” Phải được sanh lại. “Hãy đến cùng Ta, và mua mà không cần tiền.”

51 Anh em không thể nói, “Tôi không có tiền.” Anh em không cần tiền. Nó được ban cho nhưng không.

52 Chúng ta những người Mỹ chúng ta rất dễ dàng trả cho mọi thứ của chúng ta sống. Đó là câu khẩu hiệu. “Chúng ta trả cho các thứ. Chúng ta có tiền.” Chảy ào ào những tờ trăm đô-la của chúng ta tới các nước khác, và vân vân, thật tội nghiệp. Bước vào, anh em thấy những khách du lịch đến, trong tất cả bộ cánh và tốt đẹp. Những người Mỹ, phục vụ cho họ. Thứ đó là tiền bất nhân dơ bẩn trước mắt Đức Chúa Trời. Điều đó sẽ không mua cho chúng ta con đường vào Thiên đàng. Nhưng mọi thứ ở nước Mỹ, chúng ta phải trả cho cách sống của chúng ta.

53 Quý vị đi đến tiệm ăn, và quý vị ăn tối. Và nếu quý vị không để tiền tip trên bàn, cho người bồi bàn, sẽ có vẻ khó chịu đến trên gương mặt, sau khi họ được công ty họ đang làm việc trả tiền cho. Và tốt hơn là để lại ít nhất mười phần trăm, hay nhiều hơn, tiền tip so với hóa đơn. Nếu không, người bồi bàn ấy sẽ ra vẻ kể cả nhìn anh em như một người keo kiệt hay một—một loại người bủn xỉn nào đó. Khi mà, người đó lấy tiền của mình. Tôi nghĩ thật sỉ nhục và xấu hổ, để làm điều đó. Tôi nghĩ sự phán xét kinh khủng giáng trên dân tộc. Những người tốt, những nơi tốt đẹp trước đây, không cho phép điều đó. Nhưng tất cả đang đi vào thành một linh lớn.

54 Tôi đã có một chuyến đi, bằng xe lửa. Và một người khuân vác...Tôi cầm cái va-li nhỏ trong một tay, một va-li khác trong tay kia, và tôi có bộ đồ cạo râu mang dưới cánh tay, và bước đi. Người phục vụ ở toa bước đến, nói, “Tôi có thể mang nó cho ông không?”

55 Tôi đáp, “Ồ, tôi đang đi lên xe lửa, ông à. Cảm ơn ông, rất nhiều.” Chỉ cách, ờ, khoảng mười lăm thước.

56 Anh ta nói, “Tôi sẽ mang nó cho,” và anh ta lấy cái túi nhỏ và cầm nó lên, bước đi.

57 Ồ, khi đến nơi, tôi nghĩ có lẽ tôi...Tôi biết phải trả tiền cho anh ta, nhưng tôi chỉ cho anh một—cho anh ta nửa đô-la. Có lẽ anh ta đã giữ, hành lý của tôi, trong khoảng, này, một phút; xa khoảng như đây đến cuối đèn tạm, để đi tới chỗ xe lửa. Tôi bước lên xe lửa, trước, và đưa tay lấy lại đồ. Tôi cho anh ta nửa đô-la.

Anh ta nói, “Chờ một chút!”

Tôi nói, “Gì vậy, thưa ông?”

Anh ta nói, “Tôi đã mang ba cái túi xách cho ông!”

Tôi nói, “Vâng, thưa ông, đúng thế. Điều gì, điều gì không ổn hả?”

58 Anh ta nói, “Mỗi túi xách tôi lấy ít nhất là hai mươi xu. Ông còn nợ tôi hai mươi lăm xu.”

Đấy, đó là bản chất Mỹ, mọi thứ phải được trả tiền.

59 Anh em lái xe đi một vòng và để nó rơi xuống hố, và anh em nhờ người nào đó kéo anh em ra. Tốt hơn anh em nên sẵn sàng để trả tiền, vì họ sẽ bắt anh em trả tiền cho việc đó. Một người trực chiếc xe đến kiểm anh em, anh ta sẽ đòi anh em rất nhiều cho việc đó. Và nếu một người nông dân, lấy xe kéo của mình kéo nó ra, sẽ đắt hơn chín đến mười lần, nó sẽ tệ hơn thế.

60 Anh em phải trả cho mọi thứ mà mình làm. Mọi thứ là “Trả tiền! Tiền! Trả tiền! Tiền!”

61 Và tuy nhiên hướng chi là anh em rơi vào cái hố tội lỗi lớn hơn! Ai có thể đem anh em ra khỏi cái hố sâu tội lỗi đó? Nhưng Đức Chúa Trời đem anh em ra khỏi hố sâu tội lỗi, mà không cần tiền, không đòi giá, khi mà không có người nào có thể đem anh em ra.

62 Nếu anh em không trả tiền cho người trực vớt mình lên, anh em sẽ ở lại trong hố sâu. Anh em phải trả tiền nếu không thì ở lại trong hố.

⁶³ Nhưng cái hố sâu tệ hại nhất anh em từng mắc vào, là những gì ma quỷ đưa anh em vào, cái hố sâu tội lỗi và không tin. Đức Chúa Trời cố ý kéo anh em ra, mà không cần tiền, không đòi phí tổn. Và tuy nhiên anh em nằm trong hố, cứ đục vào trong cái khe tội lỗi, và thậm chí không kêu cầu Ngài.

⁶⁴ Khi anh em kiếm người trực vớt mình ra khỏi hố, thường họ đặt vào một sợi dây xích thật to vào trong hố, quấn nó quanh cái xe hay đại loại như vậy, và bắt đầu kéo tay quay. Và lực của chiếc xe bắt đầu kéo, và động cơ đi vào hoạt động, và kéo anh em ra khỏi hố.

⁶⁵ Khi Đức Chúa Trời thấy anh em ở trong hố sâu tội lỗi, và nghe anh em gọi Ngài, Ngài đưa xuống một sợi dây xích mà được quấn quanh Đồi Sọ, tình yêu thương của Đức Chúa Trời, và móc Nó vào trong lòng anh em, và đặt Quyền năng của Đức Thánh Linh ở đó, để bắt đầu kéo lên. Và nó không đòi anh em chịu phí tổn gì. Và tuy nhiên chúng ta nằm trong hố bởi vì chúng ta không thể trả giá cho nó bằng tiền túi của mình. Người Mỹ chúng ta nghĩ mình có thể trả giá cho điều đó bằng tiền túi của mình, nhưng anh em không thể. Nó không cần tiền cũng không đòi giá. Anh em không phải trả giá cho điều đó ở nhà thờ. Chúa Jêsus đã trả giá cho nó ở Đồi Sọ. Nhưng người ta hổ thẹn về Nó. Họ muốn Nó ở trong cách của họ. Đức Chúa Trời có một đường lối cho các bạn để nhận lãnh Nó, và Nó miễn phí nếu các bạn muốn nhận lấy Nó.

⁶⁶ Thường thường, khi họ kéo anh em ra khỏi hố, anh em bị trầy trụa hết, anh em phải đi lên, bệnh viện. Và trước khi họ bắt đầu làm việc trên anh em, trước khi làm một việc gì, họ hỏi, “Ai sẽ thanh toán hóa đơn? Nếu chúng tôi may lại các vết thương, nếu chúng tôi đổ dầu ra xức, và tiêm thuốc để—để anh khỏi bị nhiễm trùng máu, anh có loại bảo hiểm gì không?” Trước khi họ làm điều gì, phải có tiền trước.

⁶⁷ Nhưng khi Chúa chúng ta đặt dây xích yêu thương của Ngài chung quanh tấm lòng anh em, và kéo anh em ra khỏi hố sâu tội lỗi, Ngài chữa lành mọi tấm lòng tan vỡ, lấy đi mọi tội lỗi. Và hóa đơn được đưa vào biển quên lãng, không còn nhớ đến nữa. “Hãy đến, không cần tiền cũng không đòi giá.” Cho dù anh em bị làm cho đau đớn thế nào, bị thương nặng đến đâu, gia đình anh em

đã làm gì, hay là anh em đã làm gì, không có thanh toán hóa đơn vì điều đó. Ngài chữa lành những nỗi đau buồn, lấy đi mọi buồn rầu của anh em. “Ngài đã vì sự vi phạm chúng ta mà bị vết, vì sự gian ác chúng ta mà bị thương; bởi sự sửa phạt Ngài chịu chúng ta được bình an; và bởi lần roi Ngài chúng ta được lành bệnh.” Tất cả điều đó miễn phí.

⁶⁸ Và chúng ta không muốn nhận lãnh Nó, là vì chúng ta bị chi phối bởi thần linh sai. Chúng ta bị chi phối bởi một linh của dân tộc, linh của thế gian, thay vì bị chi phối bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, Đức Thánh Linh, để lãnh đạo và hướng dẫn chúng ta đến với mọi Lễ thật, và làm như Kinh Thánh vậy.

⁶⁹ Cách đây một thời gian, tôi có nói chuyện với một người vô thần. Anh ta nói, “Hãy nghĩ về điều đó, Ông Branham. Mọi khổ nỗi này của đời sống, và điều duy nhất mà chúng ta có, mà chúng ta được cứu, là một số bản viết Do Thái cổ xưa.”

⁷⁰ “Ồ,” tôi nói, “thưa ông, đó có thể là tất cả các ông có, song tôi có điều gì đó mà nhiều hơn thế nữa. Tôi có Thánh Linh của Đấng đã viết Nó, mà khẳng định Nó và làm cho Nó như vậy, mọi lời hứa.” Ông ấy không biết cách để nhận lấy điều đó.

⁷¹ Đấy, quý vị phải đến và mua mà không cần tiền, mua mà không đòi giá. Nó không tốn của quý vị thứ gì cả. Nó được miễn phí với “bất cứ người nào muốn, hãy để người ấy đến.” Đức Chúa Trời kéo quý vị ra khỏi hố.

⁷² Giống như một người ở cổng gọi là Cửa Đẹp. Anh ta bị rớt xuống hố, từ trong lòng mẹ, bởi ma quỷ đã làm cho anh bị què chân. Con đường sinh sống của anh là xin của bố thí từ dân chúng đi qua. Và khi anh ngồi ở cổng sáng hôm ấy, anh thấy hai thầy giảng ngũ tuần đang đến. Không người nào có một hào, vì người nói, “Bạc ta không có.” Và một hào là đồng bạc nhỏ nhất. “Bạc và vàng ta không có.”

⁷³ Tôi cho rằng người ấy nghĩ điều gì đó giống như thế này. “Không cần lấy cái chén của tôi.” Có lẽ ông đang cố gắng để dành tiền. Ông đã bốn mươi tuổi, có lẽ ông đang cố gắng để dành tiền, bác sĩ có thể làm cho ông hai cái nặng, để bước đi, vì, người, đầu gối người bị yếu. Và có lẽ ông phải có tiền, để sẵn, trước thầy

thuốc sẽ trợ giúp ông. Và chắc chắn không cần ông đưa cái chén của mình cho những thầy giảng ngũ tuần này mà chẳng có gì. Cơ hội, họ thì...rất nghèo, có thể thấy một xu từ những người này.

⁷⁴ Nhưng khi ông nhìn vào mặt họ! Một người, trẻ tuổi mặt ửng hồng; người kia, già và có nếp nhăn; như Giảng...như Phi-e-rơ và Giảng bước đến cổng. Ông thấy điều gì đó trong người trẻ tuổi ấy. Đó là, người bẽn lễn một chút hơn bình thường. Ông thấy đằng sau những nếp nhăn và sự lo âu, vì mặt trời xứ Ga-li-lê đã làm sạm nắng gương mặt người đánh cá, có một “niềm vui không tả xiết, và đầy sự vinh hiển.” Ông thấy điều gì đó mà dường như hơi khác lạ.

⁷⁵ Anh em biết, có điều gì đó về Cơ-đốc giáo, mà làm cho nhiều người trông khác hẳn. Họ là những người xinh đẹp nhất trong cả thế gian.

Và ông đã lấy cái chén và ông giữ nó lại.

⁷⁶ Và sứ đồ Phi-e-rơ, là người già nhất, nói, “Bạc và vàng ta không có.” Nói cách khác, “Ta không thể giúp người chút nào, để mua cặp nạng này. Bạc vàng ta không có, nhưng ta có như vậy!” Người đã mua từ Ngài điều mà có mặt và sự vui mừng của rượu cứu rỗi. Ông vừa đến, hai hay ba ngày trước đó, từ lễ Ngũ tuần, nơi điều gì đó đã xảy ra.

⁷⁷ Và người trẻ tuổi bật ra tiếng “a-men” thật lớn với điều đó, và nhìn vào mặt người què.

⁷⁸ Điều gì đã xảy ra? Dây xích cảm thông ấy, sự cảm thông của Ngài mà đã nói, “Ta có sự cảm thông với người đau,” cùng Thánh Linh ấy đã xảy ra trong lòng người đánh cá già nua. Người nói, “Còn như tiền bạc, thì ta không có, nhưng ta có điều gì đó thì sẽ xảy ra gấp triệu lần. Như điều ta có!”

⁷⁹ Bây giờ nên nhớ, Phi-e-rơ là một người Do Thái, và họ vốn thích tiền bạc, cách tự nhiên, nhưng người Do Thái này đã được cải đạo. Không phải, “Như điều ta có, thì ta bán cho người.”

⁸⁰ Nhưng, “Như điều ta có, thì ta cho người! Như điều ta có! Ta không có một xu trong túi. Ta không thể mua được ổ bánh mì. Ta không thể mua được thứ gì cả. Ta không có lấy một xu. Nhưng nếu ta có thể nhận được nó, như điều ta có, thì ta sẽ cho người

vì nó đã được ban cho ta.” Đó là điều chúng ta cần. “Như điều ta có, thì ta cho người.”

“Ông có gì vậy, thưa ông?”

⁸¹ “Ta đã ở với Đấng mà bán sữa và mật, mà không đòi giá. Ta sẽ cho Nó cho người. Người không nợ ta gì cả vì Điều đó. Nếu người có thể nhận Nó, ta sẽ cho Nó cho người. Không phải như người sẽ bán, nhưng như người sẽ cho.”

⁸² Bởi vì, “Các người đã được lãnh không, thì hãy cho không.” Đó là mạng lịnh từ Chúa của ông, chỉ ba ngày trước. “Hãy đi khắp thế gian, giảng Tin lành. Ai tin và chịu phép báp têm sẽ được rỗi; nhưng ai chẳng tin sẽ bị đoán phạt. Những kẻ tin sẽ được các dấu hiệu này: Nhơn Danh Ta họ sẽ trừ quỷ; họ sẽ dùng tiếng mới mà nói; nếu họ uống giống chi độc, cũng chẳng hại gì; nếu họ bắt rắn trong tay, cũng chẳng hề gì. Như các người đã nhận lãnh nhưng không, thì hãy cho không.” Người Do Thái ấy được biến đổi.

⁸³ Điều mà chúng ta cần ở nước Mỹ là một sự thay đổi, về Đức Thánh Linh để thay thế chỗ của những nghi thức tôn giáo chúng ta. “Như các người đã được lãnh không, thì hãy cho không.”

⁸⁴ “Như điều ta có, thì ta cho người: Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ người Na-xa-rét, hãy đứng dậy bước đi”; đức tin trong Danh thuần khiết đó của Đấng Tạo Hóa! Không lạ gì người què đã nhảy nhót và ngợi khen Đức Chúa Trời!

⁸⁵ Ô, anh em biết những việc lớn, người què có thể đã ngồi ở đó bốn mươi năm, cố kiếm đủ tiền để mua cho mình cặp nạng, nhưng ông ta không thể làm điều đó. Nhưng ngay trong chỗ bất ngờ nhất, và thời điểm bất ngờ, và những người không đầy đủ, bất ngờ nhất, ông đã có được điều ông muốn. Tôi rất vui mừng rằng Đức Chúa Trời làm điều đó cách ấy.

⁸⁶ Và một đám người tầm thường, bị gọi là thánh quá máu dêm nọ, tôi thấy được điều tôi muốn, mà tiền bạc không thể mua được. Trong một đám người dốt nát, thất học, những người ăn mặc tồi tàn, những người da đen, ban đầu, từ một hội trường nhỏ cũ kỹ cải tạo lại, trên sàn nhà, tôi thấy một người có giá, một viên ngọc; khi ông lão da đen đó nhìn vào mặt tôi, và hỏi, “Từ khi anh tin đã nhận lãnh Đức Thánh Linh chưa?” Ô, Nó là điều gì đó

mà tôi muốn. Tôi không mong tìm thấy Nó giữa những người kia, nhưng họ có những gì tôi cần.

⁸⁷ Ngày hôm nay L.H.Q., họ sẽ không chấp nhận những gì chúng ta có, nhưng đó là điều họ cần. Khrushchev, và hết thảy họ, cần Đấng Christ, trong phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Nó thay đổi tính khí của họ. Nó làm cho những người, mà ghét họ, trở nên những người anh em. Nó sẽ lấy đi sự tham lam, và hiểm độc và xung đột; và đặt vào tình yêu thương và sự vui mừng, và sự bình an, nhân từ, và sự thương xót.

⁸⁸ Vàng, ở trong những nơi bất ngờ, đôi khi là nơi mà anh em tìm thấy điều mình đang trông đợi.

⁸⁹ Dân Y-sơ-ra-ên đã cho gì (lột trần hết của người Ê-díp-tô) khi môi họ đang chảy máu, khi lưỡi họ đang khô khát? Họ đã cho hết thảy vàng mà họ đã lột trần người Ê-díp-tô, để được chút nước mát trong lành. Những người lãnh đạo trong đồng vắng của họ đã dẫn họ đi từ ốc đảo này đến ốc đảo khác, từ hồ này đến các suối nước khác, nhưng chúng đều khô cạn.

⁹⁰ Rồi ở đó đến, không cần tiền cũng không đòi giá! Tiếng đó phán với đấng tiên tri và nói, “Hãy nói cùng đá này,” vật khô khan nhất trong đồng vắng, vật xa nhất với nước. Ở đó việc khát của họ chấm dứt, không có tiền cũng không đòi giá. “Hãy nói cùng đá này.” Không trả tiền cho đá, nhưng “hãy nói cùng đá này.”

⁹¹ Ngài vẫn là Đá đó tối nay. Ngài là Vàng Đá trong xứ mòn mỏi. Nếu các bạn đang đi đến một xứ mòn mỏi, hãy nói cùng Đá này. Không phải trả tiền cho Ngài; hãy nói với Ngài. Và Ngài là sự giúp đỡ hiện hữu trong lúc gian truân. Nếu bạn đau ốm, hãy nói với Đá. Nếu bạn mắc bệnh tội lỗi, hãy nói với Đá này. Nếu bạn mệt mỏi, hãy nói với Đá này.

⁹² Đấy, có vẻ như nó sẽ có ở bất cứ đâu...Trông giống như, nếu không có nước ở dưới những nơi thấp nơi có những con suối, thì sẽ không có nước trên núi, bởi vàng đá. Đức Chúa Trời làm những việc thật ngược với những gì con người suy nghĩ. Đá, nơi khô khan nhất trong đồng vắng, nhưng Ngài phán, “Hãy nói cùng Đá này.”

⁹³ Ngày hôm nay, người ta rất bị lừa dối. Họ nghĩ nếu họ có thể đi và nói lời cầu nguyện, trả tiền cho linh mục nào đó để cầu nguyện vài lời cho họ, trả tiền cho họ đi qua xuyên suốt. Nếu họ sẽ xây nhà thờ to lớn nào đó ở nơi nào đó, và người giàu có nào đó tài trợ cho nó, cứ tiếp tục sống trong tư đục, có người nào khác cầu nguyện cho mình, người đó nghĩ là thế. Đức Chúa Trời không muốn thứ tiền bạc dơ bẩn của bạn. Mọi thứ Ngài muốn là sự thành tâm của bạn và đời sống của bạn để nói với Ngài. Đức Chúa Trời đã ban cho bạn tiền bạc, đừng tiêu nó cho những việc mà không làm thỏa lòng. Hãy tiêu xài nó cho những việc mà làm thỏa lòng. Nhưng mang lại sự thỏa lòng thật, anh em không thể có được nó cho tới khi anh em nói cùng Đá này.

⁹⁴ Ngài mang tới nước ban cho sự sống, mà không cần tiền cũng không đòi giá. Và họ uống, và lạc đà họ uống, và con cái họ uống, và nó vẫn là một nguồn nước đang chảy trong đồng vắng.

⁹⁵ Và ngày hôm nay Ngài cũng là Vàng Đá ấy, trong xứ mịt mịt, dành cho một dân hư mất. “Hễ ai tin Ngài sẽ không bị hư mất, nhưng có Sự sống Đời đời.”

⁹⁶ Để ý. Mỗi đêm họ không phải lang thang tìm bánh. Bánh của họ được mang đến cho họ, mỗi đêm, một cách tươi mới.

⁹⁷ Ngày hôm nay chúng ta đi để mua có một ổ bánh. Nếu bạn là người ăn xin, và bạn bước qua nơi này để vào tiệm, và nói, “Tôi muốn có một ổ bánh.”

⁹⁸ Chủ tiệm sẽ nói, “Trước tiên, cho tôi xem, đồng hai mươi lăm xu của ông. Tôi phải có hai mươi lăm xu cho ổ bánh này.”

⁹⁹ Và anh em có gì khi anh em mua nó? Điều này hơi khác thường, nhưng anh em có được sự thấp nhất mà lúa mì có thể sản xuất ra. Họ lấy hết chất—chất bỏ ra khỏi nó, tất cả cám, và cho heo ăn. Trộn nó với một đám bột dính để giữ cho cám dính với nhau, và rây nó, và làm thành một ổ bánh, làm ra với đôi tay nhộp nhúa, bắn thử, nhiều lần. Anh em thấy trong bánh của mình, đôi khi, những sợi tóc, và những thứ xấu xa, và những miếng thịt chuột, và mọi thứ khác mà rơi vào những lò nướng bánh ấy. Những con người tội lỗi với các bệnh hoa liễu, và mọi thứ trộn vào nó. Nếu anh em thấy nó được làm nên, thậm chí

anh em không muốn ăn nó. Và, tuy nhiên, anh em trả hai mươi lăm xu của mình nếu không thì anh em không mua được nó.

¹⁰⁰ Và Đức Chúa Trời đã nuôi họ mỗi đêm với bánh được làm bằng bàn tay của các Thiên sứ; mà không cần tiền, cũng không đòi giá. Và, ngày hôm nay, Đấng Christ tượng trưng cho bánh ấy, Sự sống thuộc linh, đã từ Trời giáng xuống, để ban Sự Sống của Ngài.

¹⁰¹ Và Đức Chúa Trời ban cho con cái Ngài, mỗi ngày, một kinh nghiệm mới. Anh em còn nhớ, nếu họ giữ bánh qua đêm, nó bị hư ôi.

¹⁰² Khi anh em nghe người nào đó nói về, “Ồ, tôi đã có...Tôi nói cho anh biết. Tôi là tín đồ Lutheran. Tôi là tín đồ Trưởng Lão, Báp-tít. Tôi là người Ngũ Tuần,” đó chỉ là một ổ bánh được làm bằng bàn tay con người. Nó chỉ có thể thối, thật ô uế, và được làm bằng bàn tay con người.

¹⁰³ Khi anh em nghe một kinh nghiệm của một lời làm chứng, tươi mới, “Sáng nay, bằng sự cầu nguyện, Đức Thánh Linh làm phép báp-têm cho linh hồn tôi cách tươi mới,” ồ, thưa anh em, đó là Thức Ăn của Thiên sứ. Ngài nuôi họ mỗi ngày, cách tươi mới, từ Thiên đàng.

Chúng con cần những cơn mưa phước lành;
Mới lác đác chung quanh chúng con những
giọt thương xót,
Nhưng chúng con nài xin những trận mưa lớn
hơn.

¹⁰⁴ Ồ, vâng, xin ban xuống từ Trời, một cách tươi mới, Chúa ôi, Đấng Christ là Bánh Sự Sống. Xin tuôn đổ Nó vào lòng con, và cho con vui hưởng sự Hiện diện tuyệt vời của Ngài.

¹⁰⁵ Chắc chắn, họ cảm ơn. Họ biết ơn. Và bất cứ người nam hay người nữ nào được sanh bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, và nhận lãnh Đức Thánh Linh, sẽ luôn luôn biết ơn. Cho dù điều gì xảy ra, anh em sẽ luôn luôn biết ơn.

¹⁰⁶ Như cậu bé, bị mù ở trên núi, bé Benny, cậu được sanh ra. Khoảng tám tháng tuổi, bệnh đục nhân mắt bắt đầu phát triển trong mắt. Cha mẹ cậu nghèo nàn. Họ sống trên sườn đồi đất sét

cũ. Và họ biết rằng những ca mổ có thể cứu được cặp mắt của bé Benny, để nó có thấy được. Cậu bé bây giờ được khoảng mười hai tuổi. Cha mẹ cậu chỉ kiếm đủ bánh và thịt để sống trong năm. Họ không thể kiếm đủ tiền cho ca mổ.

¹⁰⁷ Tất cả những người hàng xóm, với nhau, thấy Benny đang cố chơi đùa với những đứa trẻ ở ngoài đó, bị mù. Nó không thể thấy được nó đang làm gì. Họ cảm thấy buồn lòng. Và mỗi người năm ấy làm thêm một vụ mùa. Họ làm lụng vất vả hơn một chút dưới ánh nắng. Và khi mùa màng được bán ra vào mùa thu, họ lấy tiền và đưa Benny lên xe lửa, gửi nó đi đến bác sĩ.

¹⁰⁸ Người ta đã thực hành ca mổ thành công. Và khi cậu bé trở về, hết thấy những người hàng xóm xúm chung quanh khi bé Benny ra khỏi xe lửa. Đôi mắt sáng, thân yêu của cậu chiếu sáng. Cậu bé bắt đầu la lớn và khóc, khi nhìn thấy những gương mặt của họ.

¹⁰⁹ Một trong những người điều hành toa xe lửa nói, “Con à, ca mổ phí tổn bao nhiêu?”

¹¹⁰ Cậu ấy nói, “Thưa ông, con không biết những người này đã tốn bao nhiêu. Nhưng con rất vui mừng rằng con thấy được những gương mặt của họ, những người đã trả giá ấy.”

¹¹¹ Đó là cách chúng ta cảm nhận. Tôi không biết Nó đã tốn Đức Chúa Trời điều gì. Tôi biết Ngài đã ban cho tôi điều tốt nhất mà Ngài có, là Con Ngài. Nhưng tôi rất vui mừng có tầm nhìn thuộc linh này, đến nỗi tôi có thể nhìn vào mặt Ngài và biết rằng Ngài đã chết cho tôi. Tôi không biết nó tốn của Ngài điều gì. Chúng ta không có cách nào định giá điều đó được. Giá quá lớn. Tôi không thể nói cho anh em biết nó lớn như thế nào. Nhưng tôi tạ ơn. Tôi biết ơn, rằng, trước tôi đã từng bị mù, mà nay tôi được thấy.

¹¹² Tôi biết ơn rằng khi mà Anh em Mayo đã nói cho tôi biết giờ tôi đã đến, khi các bác sĩ bảo tôi rằng tôi không thể sống nữa cách đây, hai mươi lăm năm, tôi vẫn sống ngày nay. Tôi không biết Đức Chúa Trời đã tốn điều gì, nhưng tôi biết ơn vì tôi còn sống.

¹¹³ Tôi đã từng là tội nhân, bị trói buộc trong tội lỗi, với bệnh tim, sự chết kinh sợ. Nhưng, ngày hôm nay, sự chết là sự đắc thắng của tôi. Halêlugia! Nó sẽ chỉ mang tôi vào trong sự Hiện diện của Đấng mà tôi yêu mến, để tôi có thể nhìn được mặt Ngài. Ngài đã

thay đổi sự việc, bằng một ca mổ, Ngài đã lấy tấm lòng tôi và làm nên mới. Tôi biết điều gì đó đã xảy ra với tôi.

114 Trong một tờ báo mùa thu vừa rồi, ở Minnesota, có một cậu bé lấy xe đạp và đi nhà thờ sáng hôm nọ, để học trường Chúa nhật. Thanh niên khác ở gần nhà, anh ta không học trường Chúa nhật, anh ta dẫn bạn gái đi trượt băng. Và người đó là một người trưởng thành, và anh đi trên tuyết mỏng và bị ngã. Anh ta đã cười nhạo cậu bé sáng hôm đó khi anh ta trên đường đi xuống, nói với bạn gái mình, nói, “Đó là một đám cuồng tín đi đến nhà thờ ấy.” Và khi anh té trên băng, bạn gái anh ở cách xa anh. Cô ấy nhanh nhẹn; cô ấy ở cách xa. Nhưng khi anh đến gần đặt cánh tay trên băng tuyết, anh đã bị liệt, và treo trên mặt băng.

115 Bạn gái anh cố đến gần anh, song cô ấy quá nặng, cô làm vỡ mặt băng. Anh la lớn với cô, “Quay lại! Quay lại! Em sẽ rơi xuống thôi, và cả hai chúng ta sẽ bị chết đuối.” Anh la lớn, kêu gào, mà không có ai giúp anh.

116 Sau một lát, trên đỉnh đồi, một cậu bé, đi xe đạp, với quyển Kinh Thánh kẹp dưới cánh tay. Cậu nghe tiếng la, và cậu đạp thật nhanh đến. Đặt quyển Kinh Thánh xuống, và chạy đến trên mặt băng. Bò bằng bụng đến, với bộ đồ đẹp của mình, cho tới khi cậu nắm được cánh tay của người đó, và kéo anh lên, cho tới khi anh lên khỏi mặt băng. Rồi chạy ra vẫy một chiếc xe hơi. Họ gọi xe cứu thương và đưa anh ta đến bệnh viện.

117 Sau đó cậu bé đi và trả tiền cho xe cứu thương, trả tiền bác sĩ đã chích thuốc viêm phổi và các việc khác mà người đó đã chụp, anh ta đã đến với cậu bé. Anh nói, “Anh bạn nhỏ, tôi nợ bạn bao nhiêu?”

Cậu trả lời, “Chẳng nợ gì cả.”

118 Anh ấy nói, “Tôi nợ cậu sự sống tôi.” Hãy suy gẫm về điều đó. Tiền bạc không thể trả nổi. Chính là sự sống của người đó.

119 Đó là cách chúng ta nên cảm nhận với Đức Chúa Trời. Không mua được con đường cứu rỗi chúng ta bằng điều gì cả; nhưng chúng ta nợ Đức Chúa Trời sự sống chúng ta, vì chúng ta đã chết và bị chìm trong hố sâu tội lỗi. Đức Chúa Trời đã đưa tay Ngài kéo chúng ta lên và mặc áo cho chúng ta.

Xưa biển ô tội tôi đắm sâu,
 Bờ an ninh không thấy đâu,
 Tôi lún sâu vào trong bến mê,
 Còn đâu dám mong quay về;
 Nhưng Chủ Tế của đại dương
 Nghe tiếng tuyệt vọng tôi khóc than,
 Ngài vớt tôi khỏi nước,
 Tôi hiện thái an.

¹²⁰ Tôi nợ Ngài sự sống tôi. Anh em nợ Ngài sự sống anh em. Anh em nợ Ngài sự sống anh em, để hầu việc Ngài; không cho nó, để bước đi loanh quanh và phô trương về giáo phái giáo hội của mình; không đi lòng vòng chỉ trích người khác; nhưng cố gắng hầu việc và cứu người khác, và mang họ đến một sự hiểu biết về Đức Chúa Jêsus Christ.

¹²¹ Người con trai hoang đàng. Để kết thúc, tôi có thể nói điều này. Khi người ấy hoang phí cả cuộc sống của mình, sự sống của người cha, với cuộc đời phóng đãng, và khi người ấy trở về nhà... Anh ta đã nằm trong chuồng heo, và anh ta mới tỉnh ngộ. Và anh nói rằng, “Biết bao người làm mướn, cha ta có, được bánh ăn dư dật, mà ta đây, sắp chết đói.” Nếu anh ta cố nói, “Nếu như ta còn một ít tiền ta có thể trả lại cho cha (những gì ta đã tiêu xài) thì sao?” Nhưng anh biết bản tánh của cha mình, và anh nói, “Ta sẽ đứng dậy và trở về cùng cha.”

¹²² Người cha không hề nói, “Đợi đã, con ơi! Con có mang tiền về trả cho cha không?” Không. Người cha không hề buộc tội anh ta. Người vui lòng vì anh đã trở về. Người vui mừng thấy anh tỉnh ngộ, bởi vì anh là con trai người. Anh là con trai của chính người. Người cha vui mừng thấy anh trên đường về nhà. Bấy giờ, người không xác thực tội lỗi anh, nhưng người vui mừng khi anh tỉnh ngộ và nói, “Ta đã phạm tội với Đức Chúa Trời, và với cha. Ta sẽ đứng dậy và đi về với người.”

¹²³ Khi người cha thấy anh, từ đàng xa, người chạy đến ôm và hôn anh. Và người nói, “Hãy giết con bò mập,” không có tiền. “Hãy mau mau lấy áo tốt nhất,” không có tiền. “Hãy đeo nhẫn,” không có tiền, “vào ngón tay nó. Chúng ta hãy ăn, uống, và vui

sống, vì con ta đây đã mất mà bây giờ lại tìm thấy. Nó đã chết, mà nó lại sống. Chúng ta hãy vui mừng về điều đó.”

124 Tôi xin phép nói điều này với các bạn, để kết thúc. Điều duy nhất mà làm thỏa mãn, những điều chân thật duy nhất ở đó là, những điều tốt duy nhất ở đó là, không thể mua được bằng tiền. Chúng là những sự ban cho miễn phí của Đức Chúa Trời, bởi Đức Chúa Jêsus Christ: sự cứu rỗi của linh hồn; sự vui mừng. Hãy đến và ăn, và được thỏa lòng.

*Sao các người trả tiền để mua đồ không phải là bánh?
Và sao các người đem công lao mình đổi lấy vật chẳng
làm thỏa lòng? Hãy chăm chỉ nghe Ta, và ăn...của ngon,
và cho linh hồn các người vui thích trong cửa bèo.*

*Hãy nghiêng tai của các người, và đến cùng Ta: hãy
nghe, thì linh hồn các người sẽ sống; và Ta sẽ lập với các
người một giao ước đời đời, tức là sự nhân từ chắc thật
đã hứa cùng Đa-vít.*

125 Mọi thứ mà lâu dài, mọi thứ mà tốt đẹp, mọi thứ mà vui thú, mọi sự mà Vĩnh cửu, đều miễn phí, và không đòi anh chị em thứ gì cả. Ở cuối của bản viết Sách này, Nó chép rằng, “Kể nào muốn, hãy để người ấy đến và uống từ Dòng nước của Nguồn Sự sống, cách nhưng không,” không cần tiền, không đòi giá. Tại sao quý vị trả tiền cho điều không làm quý vị thỏa mãn, và để cho những việc chân thật làm thỏa mãn, tự do, không được bảo vệ bởi chính bạn?

Chúng ta hãy cầu nguyện.

126 Trong khi anh chị em ở trong sự yên lặng và ở trong sự cầu nguyện, có, người nào trong tòa nhà này, sáng nay, mà chưa uống nước từ Nguồn ấy, mà vẫn còn ham muốn thế gian trong đời sống mình, và quý vị muốn thay đổi nơi uống của mình, sáng nay, hay là phải chịu vay nặng lãi? Anh chị em muốn đến và mua từ Đức Chúa Trời, (không cần tiền, không đòi giá), mật và sữa, sự vui mừng của rượu nho không? Xin mời quý vị giơ tay lên, nói, “Xin nhớ đến tôi, khi cầu nguyện, Anh Branham ơi?” Xin Chúa ban phước cho ông, thưa ông. Xin Chúa ban phước cho ông, thưa ông.

Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Có những người khác nào muốn nói, “Xin nhớ đến tôi, khi cầu nguyện, Anh Branham”?

¹²⁷ Một số các bạn trẻ, vâng, mà đã hoang phí cuộc sống mình. Thì—thì—thì giờ mà mẹ, và cha, đã dùng để cầu nguyện cho các bạn, tất cả sự dạy dỗ đã được thực hiện cho các bạn, và tuy nhiên các bạn quay lưng lại lắng nghe lời thì thầm của ma quỷ. Bây giờ các bạn đang ham thích âm nhạc của thế gian, những việc của đời. Và các bạn đang tỉnh ngộ giống như người con hoang đang trong chuồng heo. Mời các anh, các chị, giơ tay lên, và nói, “Lạy Chúa, xin nhớ đến con. Xin cho con tỉnh ngộ, sáng nay, cho con đến với nhà Cha”? Nó không tốn của các bạn điều gì cả. Ngài đang mong chờ các bạn. Cho dù các bạn đã làm gì, “Dầu tội các người như hồng điều, chúng sẽ trở nên trắng như tuyết; dầu đỏ như son, sẽ trở nên trắng như lông chiên.” Những ai ở trong sự Hiện diện Thiên liêng của Ngài, xin mời giơ tay lên?

¹²⁸ Những ai đau ốm và có nhu cầu, nói, “Tôi—tôi đã té vào hố. Sa-tan đã—đã làm điều ác với tôi. Nó làm tôi tàn tật và làm tôi đau ốm, hay điều gì đó. Tôi mong muốn, sáng nay, xích đức tin của Đức Chúa Trời hành động trong lòng tôi, để kéo tôi lên khỏi hố này, giống như người què ở Cửa Đẹp.” Xin giơ tay lên. Xin Chúa ban phước cho anh chị em, mỗi người.

¹²⁹ Lạy Chúa, con mang đến cho Ngài, thì giờ này, những người giơ tay lên, để được tha tội. Ngài là Đức Chúa Trời, và chỉ một mình Ngài mà thôi. Ngay tại nơi họ đang ngồi giờ này, đó là nơi Ngài đã phán với họ. Đó là nơi Ngài chứng thực rằng họ sai, Khi Lời tìm được nơi của Mình, và Đức Thánh Linh bắt đầu nói, và phán rằng, “Người sai rồi. Hãy quay lại, và đến với Đức Chúa Trời là Cha.” Và họ giơ tay lên, để tỏ cho thấy rằng họ muốn đi ra khỏi chuồng heo thế gian này, để đến nhà Cha, nơi có nhiều, nơi họ không phải mang đến cái gì. Như nhà thơ đã tuyên bố, “Tôi chẳng có chi mang trong tay, tôi chỉ hoàn toàn bám lấy thập tự giá của Ngài.” Xin cho họ đến, êm dịu, khiêm nhu, và tin chắc, đầu phục đời sống mình. Và Ngài sẽ mang ra áo đẹp nhất; và đeo nhẫn, vào tay họ; và cho họ ăn Ma-na của Chiên Con đã bị giết. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

¹³⁰ Có những người mà đau ốm và bệnh tật. Họ có nhu cầu. Satan đã ném họ vào trong một cái hố, không nghi ngờ gì, thiếu tiền cho những ca giải phẫu. Không nghi ngờ gì, có nhiều người trong họ không được mổ. Có lẽ thầy thuốc không thể đưa ra nguyên nhân, thậm chí nếu người ta có tiền. Nhưng Ngài là Đức Chúa Trời. Con cầu xin chính giờ này, dưới sự xúc dầu của Đức Thánh Linh đang hiện diện giờ này, rằng Ngài sẽ chữa lành mỗi người ở đây. Xin cho họ được lành từ đầu đến chân, hoàn toàn.

¹³¹ Nếu họ không có sự vui mừng; sự cứu rỗi của họ, họ không thể vui hưởng nó nữa. Như Đa-vít ngày xưa, đã nói, “Xin ban lại cho tôi sự vui mừng về sự cứu rỗi tôi.” Nguyên xin họ nhận lãnh sự vui mừng và hạnh phúc, vì sự buồn rầu và mòn mỏi của họ, vì Ngài là Vầng Đá trong xứ mòn mỏi. Ngài là nơi ẩn náu trong lúc bão táp. Khi ma quỷ phóng ra mọi bệnh tật và tên lửa vào họ, Ngài là nơi ẩn náu trong lúc bão táp. Xin được như vậy, hôm nay, Chúa ôi, chúng con cầu xin trong Danh Đức Chúa Jêsus. A-men.

Jêsus đang êm dịu tha thiết kêu gọi mọi người,
Kêu anh, luôn với tôi hồi lai,
Dẫu chúng ta tội lỗi, Ngài vẫn thương xót và
tha thứ,
Tha thứ cho anh và cho tôi.

Về nhà...

¹³² Bây giờ nếu quý vị muốn, tiến lên bàn thờ và quì gối xuống, chúng tôi có thể cầu nguyện với quý vị, xúc dầu cho quý vị, làm bất cứ điều gì chúng tôi có thể làm. Quý vị được hoan nghênh.

...mòn mỏi, về nhà;
Jêsus đang êm dịu, tha thiết, kêu gọi mọi người,
Ngài gọi, Hỡi tội nhân, mau về nhà!

¹³³ Quý vị yêu Ngài không? Teddy, xin anh cho chúng ta hợp âm bài, “Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài vì Ngài yêu tôi trước.” Anh biết bài đó không?

¹³⁴ Chúng ta hãy hát vì sự vinh hiển Ngài, trước khi chúng ta thay đổi trật tự buổi nhóm, chờ một chút. Đây là sự thờ phượng. Sứ điệp đã được rao ra. Tôi rất vui vì anh em nhận Nó. Hãy cầu nguyện để Nó sẽ làm ích lợi cho anh em, vì nó đã làm tôi vui thích

để nói Nó. Tôi cầu nguyện để sự hà hơi giống như vậy được ban cho tôi, để nói Nó với anh em, anh em nhận lãnh Nó trong cùng sự hà hơi Nó được ban ra. Xin Chúa ban phước cho để Nó đi vào trong lòng anh chị em. Được rồi.

Tôi yêu Ngài,

Bây giờ hãy nhắm mắt, khi chúng ta hát. Giơ tay chúng ta lên.

...Tôi yêu Ngài

Vì Ngài yêu tôi trước

Và mua chuộc sự cứu rỗi tôi

Trên cây Thập tự.

¹³⁵ Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu, ngân nga nó. Anh em yêu Ngài không? Ngài chẳng rất thật với lòng anh em chăng? Không có điều gì đó rất thật về Ngài ư? Tôi yêu Ngài vì Ngài yêu tôi trước, quăng ra Sự sống từ Đồi Sọ, móc Nó vào lòng tôi.

¹³⁶ Đừng quên, Anh Drummond sẽ giảng cho chúng ta tối nay, tối tiệc thánh. Nếu anh em yêu Chúa, hãy đến và dự tiệc thánh với chúng tôi. Ý Chúa, tôi sẽ ở đây với anh em. Đó là con rể của Anh Tony Zabel; Anh Thom từ Phi châu; con anh ấy, một thanh niên tốt; Cơ-đốc nhân chân thật, vững vàng, thầy giảng trẻ tốt lành.

Vì Ngài yêu tôi trước

Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi

Trên cây Thập tự.

¹³⁷ Trong lúc chúng ta cúi đầu giờ này, khi đàn piano sẽ tiếp tục dạo.

¹³⁸ Kính lạy Chúa Jêsus, chúng con sắp sửa bước buổi nhóm khác, Chúa ôi. Chúng con cảm ơn Ngài vì Đức Thánh Linh phán với lòng chúng con. Và chúng con vui mừng, Chúa ôi, rằng Ngài đã làm điều này cho chúng con. Và nguyện xin Lời Ngài không trở về với Ngài luống nhưng, nhưng xin cho Nó hoàn thành mục đích của Nó. Xin cho Nó ở lại trong tất cả lòng chúng con, biết rằng mọi sự chân thật và những sự lâu dài đến từ Đức Chúa Trời, không cần tiền, không đòi giá. Thế thì sao chúng con lại tranh đấu cho những thứ, mà làm nó như một công việc sinh tử như vậy, cho những điều mà sẽ hư mất? Xin cho chúng con tranh chiến nhiều hơn nữa, Chúa ôi, cho những việc mà sẽ không hư

mất, mà không có giá. Giá được trả nhưng không, và được hoan nghênh đến, “Kẻ nào muốn, hãy để người ấy đến.”

¹³⁹ Xin ban phước nhiều hơn cho buổi nhóm này. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Và gặp chúng con tối nay. Xin ban phước cho lễ báp-têm. Xin cho có sự tuôn đổ lớn. Xin cho những người, mà sẽ chịu phép báp-têm trong Danh Con yêu dấu Ngài, là Chúa Jêsus, xin cho họ được đầy đầy Đức Thánh Linh. Xin cho những người này, mà đã giơ tay lên, ăn năn, tội lỗi của họ, sáng nay, xin cho họ đến, bước vào bên trong mặc áo lễ báp-têm, và đi vào hồ nước, và để chứng minh với thế gian rằng họ đã được tha thứ tội. Và họ đang chịu phép báp-têm, để họ được xóa bỏ khỏi sách. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

¹⁴⁰ Xin ở cùng Anh Dummond tối nay khi anh mang đến cho chúng con sứ điệp, tươi mới từ Ngài. Xin xúc dầu cho anh bằng Đức Thánh Linh. Và xin ở cùng chúng con khi chúng con dự tiệc thánh. Xin cho lòng chúng con được tinh sạch, xin cho không có sự ô uế nào trong chúng con. Nguyên xin Huyết của Chúa Jêsus làm chúng con sạch chúng con khỏi mọi tội lỗi. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin lấy bệnh tật ra khỏi giữa chúng con, và ban cho chúng con sự vui mừng và bình an. Chúng con cầu xin điều đó qua Chúa Jêsus Christ. A-men.

Tôi yêu...

¹⁴¹ Anh em yêu Ngài không? Nào hãy giơ tay lên với Ngài.

Tôi yêu Ngài

Vì...

Bây giờ đưa tay ra và bắt tay với người ở bên cạnh bạn.

...trước...(Russell, tôi yêu Ngài. Nếu tôi chết ngày hôm nay, tôi yêu Ngài.)

Và đã mua chuộc...

Đúng thế, đưa tay ra chung quanh và bắt tay.

...sự cứu rỗi

Trên cây Thập tự...

Được rồi, mời Anh Neville, nói đôi lời. Được rồi.

KHÔNG CẦN TIỀN CŨNG KHÔNG ĐÒI GIÁ VIE59-0802

(Without Money Or Without Price)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 2 tháng Tám, năm 1959, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org